

Vũ Thi

Chiếc ổ khóa

Họ đứng giữa căn phòng rộng ánh sáng dịu, trên trần một quả cầu chấm sáng xanh lốm đốm phản chiếu của bao hạt pha lê đèn chùm. Những giọt ánh sáng được thả lên trong căn buồng huyền diệu. Hôm nay là ngày cưới, họ quàng vai nhau như hai đứa trẻ trong chuyện cổ Grim. Trước mắt họ là chiếc bàn gỗ lớn bóng loáng, đầy ắp những hộp quà thắt nơ xanh đỏ màu sắc sặc sỡ trông thật vui mắt, tất cả cứ như một mâm cỗ lớn gồm đủ các loại món ăn sơn hào hải vị đặt trước mặt hai đứa trẻ, họ ôm nhau thật nồng ấm hạnh phúc làm sao, hai bộ lễ phục đẹp nhất, hai linh hồn trẻ mới nhất ôm ghì lấy nhau trước bao nhiêu hạnh phúc và lễ vật. Căn phòng vắng vẻ chỉ còn lại họ nhưng tràn đầy vẻ no đủ tình yêu. Người chồng đặt lên môi vợ nụ hôn thật dài, nàng cố lắc mình chừng như nô nghịch, họ cứ quện vào nhau như hai đứa trẻ chẳng bao giờ no chán. Chàng nhẹ nhàng ôm ái nâng nàng trên tay tiến về phía giường ngủ, đầu cô dâu ngả trên vai chàng triu mến:

- Anh ơi em chưa muốn! Đôi tay nàng mong chôn trên cổ chàng cung nệm.
 - Này cô bé – Anh muốn xem trong bộ váy xinh đẹp này mình có những gì! - Nàng nhẹ nhàng rụi môi vào má chàng thì thầm:
 - Tất cả là của anh! Nhưng em muốn biết trong những hộp quà xinh đẹp kia là những thứ gì!
- Chàng đặt cô dâu trước bàn, đứng sau ôm lưng vợ triu mến.
- Em ạ! tất cả là của em!
 - Cả là của anh nữa chứ – Nàng ngửa đầu nhìn chồng trong niềm hạnh phúc đầm thắm, trước mắt là bao điều thích thú đang chờ đợi, họ là hai đứa trẻ được đặt trước cả một đại dương niềm vui.
 - Anh ơi! Chúng ta bắt đầu từ hộp nào – Nàng băng khuâng trong lựa chọn – Ngả đầu vào vai chồng.
 - Cứ lần lượt chúng ta mở tất cả - Chàng với một chiếc hộp lớn màu xanh thắt nơ đỏ đặt trước vợ.
 - Em mở đi! À khoan đã, anh đoán em trong hộp này là thứ gì?
 - Cả hai cùng đoán mới công bằng anh ạ!

Nàng ngoái đầu nhìn chàng thách thức và cuối cùng cả mâm quà lớn lần lượt từng thứ đã được mở. Có thứ nàng đoán đúng, chàng đoán sai hay ngược lại! Nó như nổi dài chuỗi cười đùa chừng như bất tận. Bao âm thanh hạnh phúc tràn ngập cả phòng, như thể cả ai trong cõi đời này hạnh phúc bằng họ, cả căn nhà trở nên bẽ bộn nào đồ, nào hộp, nào nơ. Họ như hai đứa trẻ vung vãi ra quanh mình tất cả những gì họ có mà đùa nghịch mà giằng co cho thỏa thuê với biết bao là hạnh phúc như ngập tràn quanh họ.

- Anh ơi thử tìm xem còn hộp nào nữa không! Họ cố bối trong bao thứ lẫn lộn như hai đứa trẻ đang lần tìm đồ chơi trên bãi cỏ ngoài vườn.
 - Em tìm thấy rồi! Nàng la lên vui sướng! Trên tay nàng chiếc gói nhỏ thắt nơ vàng, trông thật xinh xắn.
 - Bây giờ anh thử đoán xem! - Không hiểu vật gì mà nặng nề anh ạ. Tay nàng nâng nâng thử định lượng rồi ngả vào chồng – Nhỏ mà nặng thì sẽ là vật gì anh nhỉ?
 - Rút khoát là một lọ nước hoa hảo hạng giành cho em! Chàng hồ hởi khẳng định như vậy.
 - Em cho là một cái gạt tàn thủy tinh giành cho anh. Nàng bắn khoả, tay cầm đầu dây nơ nhìn chồng.
 - Rút khoát em đoán sai, đưa anh mở!
 - Không anh đoán sai! Em mở. Nàng hồi hộp rút dây thắt nơ.
 - Ôi chiếc khóa (cả hai vợ chồng cùng đồng thanh thốt lên vui sướng) trước mắt họ một ổ khóa cửa bằng đồng mạ vàng sáng loáng, về hai phía có hai ổ tra chìa trông thật ngộ nghĩnh.
 - Chiếc khóa hạnh phúc anh ạ! Trông thật tuyệt làm sao!
- Chàng ôm lấy nàng mãn nguyện.
- Ngày mai đi làm khỏi lo về chuyện khóa cửa, mà cũng lạ anh chưa nghĩ đến chuyện cái khóa cho gia đình mình.

- Em ơi anh mệt lắm rồi! - Chàng quàng vai vợ tiến về phía giường cưới trong buồng của họ. Đêm tân hôn của đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc biết bao. Nếu có ông trời ở đâu đó trên cao chắc các ngài cũng cười vui khi thấy hạnh phúc của họ. Hai vợ chồng đứng trước căn hộ, cánh cửa còn thơm mùi sơn mới. Nàng vui vẻ quàng chiếc khoá mạ vàng sáng bóng vào chốt và khoá lại.

- Anh khoá nốt chia của anh đi, chàng vui vẻ lắp chìa khoá rồi ôm hôn vợ nồng thắm. Ánh nắng bình minh tran hoà trên những vòm cây bên đường phố. Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi cưới họ lên đường vào công sở.

- Anh nhỉ! Sao lại có những người thông minh đến thế – Ý tưởng thật tuyệt vời! Có lẽ họ phải yêu nhau lắm. Chàng ôm nàng đồng tình với vợ, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng hôn tạm biệt.

Rồi ngày nào cũng thế, buổi sáng hay buổi chiều, giận hờn hay vui vẻ cứ đứng vào hai thời khắc sáng và chiều họ lại chờ nhau trên ngưỡng cửa nhà mình. Hai linh hồn dường như là một.

Năm tháng cứ nhẹ nhõm trôi qua cuộc đời họ. Chiếc ổ khoá thật là tốt vẫn sáng bóng như xưa chẳng hỏng hóc tẹo nào, cứ hai chìa tra vào ổ thì tức khắc nó mở như câu thần chú “Vùng ơi mở cửa”.

Thời gian cứ thắm thoát trôi qua cuộc đời họ dường như không có - Cuộc sống hạnh phúc như xoá đi mọi ý nghĩa thời gian. Cuộc đời họ êm ru như dòng mật ngọt, để rồi một hôm chàng đứng trước cửa nhà mình sau một buổi tan làm. Chiếc ổ khoá vẫn sáng ngời như buổi ban đầu, lặng lẽ nhưng trịnh trọng làm sao. Chàng nhẹ nhàng tra chìa vào ổ, sự chuyển động của những nấc bi nhẹ nhõm rung lên cho bàn tay chàng cái cảm giác khoan khoái sau một ngày làm việc, cứ để cả chùm chìa khoá rung rinh như quả lắc đồng hồ cho thú vị. Chàng lặng lẽ tựa cửa chờ vợ, có lẽ thời gian là hiện sinh của đời người. Nó như độ dài của cái thước giành cho hạnh phúc hay khổ đau. Cõi sống – Khi ta hạnh phúc chừng như nó ngắn, khi khổ đau nó dài như vô kể! Và chờ đợi thời gian của cái thước chừng như dài ra mà đùa cùng thân phận. Người ta bảo chờ đợi là thước đo của tình yêu và tình yêu là con xúc xắc dành cho thân phận. Con người cứ phải chờ đợi, mà chờ đợi là thời gian và lần đầu từ khi lấy vợ chàng hiểu thế nào là chờ đợi. Một bên là cái ổ khoá, một bên là vợ về, chàng đang bị mắc kẹt giữa cái ổ khoá và vợ mình và sự lo lắng như lọt khói cứ lặng lẽ khơi lên! Giờ này nàng đang ở đâu? Liệu có chuyện gì chẳng lành xảy ra không? Bao câu hỏi rồi lại câu hỏi cứ len nhau mà lần tới trong đầu chàng, có lẽ từ khi họ lấy nhau đây là lần đầu tiên chàng thực sự thắm thía với thời gian, khoảng cách, cái ổ khoá cứ sáng bóng lên như nụ cười chế nhạo. Chàng chỉ có một nửa câu thần chú “vùng ơi” và thế là cứ đợi! Rồi cái giá của chờ đợi cũng được hoàn trả! Từ đầu phố bóng nàng đang vội vã trở về, mái tóc bay bồng bềnh trong gió, nàng sà vào vòng tay chàng, mái tóc còn thơm mùi dầu gội.

- Em đi làm đầu phải chờ lâu quá anh ạ! Anh lo lắm phải không? Chàng lặng lẽ ôm gì lấy vợ, và nàng làm nốt nửa kia của câu thần chú “Vùng ơi mở cửa ra”, họ quàng vai nhau tiến vào nhà sau một ngày làm việc và chờ đợi mệt mỏi.

- Chờ em anh có buồn không? - Nàng triu mến hỏi chàng.

- Này cô bé! Anh xin đánh đổi sự chờ đợi lấy một mái tóc đẹp thế này.

Chàng hơi ngả người ngắm khuôn mặt vợ mình như đứa trẻ đắm mình trong ham muốn. Nhưng trong mắt họ như gờn gợn một nỗi ưu tư thoáng buồn, dường như một cái bóng vô hình đang len đứng giữa linh hồn họ. Cả hai người đang cố né tránh cái bóng vô hình ấy đang lần khuất đâu đây! Chiếc ổ khoá như vị quan toà hào nhoáng với nụ cười bốn cột họ. Người nọ về muộn để lại trong người kia bao suy nghĩ và cứ thế cả hai người cứ nghĩ hoài về nhau, mà họ thật sự là yêu nhau cơ chứ! Nhưng mỗi lần chờ đợi, đối diện với cái ổ khoá mạ vàng sáng bóng, như điều cốt họ thì lòng kiên định mờ đi để lại một thoáng lo âu. Lọt sương ấy cứ tích tụ lớn dần lên để làm thành mây mù giông bão. Cứ nhìn thấy cái ổ khoá thì họ lại nhớ tới bao thời khắc chờ đợi mà chờ đợi quả là nặng nề cho sự sống hữu hình – Nhưng họ vẫn phải chờ vì họ thực là yêu nhau. Ở đây chiếc ổ khoá bỗng trở thành đa tác dụng - Ngăn giữ kẻ gian và giữ luôn cả kẻ ngay, nó chẳng tin bất cứ ai ở đời, cứ đứng khắc thì nó mở và căn nhà hạnh phúc của họ như biến thành cái lò đúc gang luyện thép trong mỏ không bằng! Thế mới thật khổ! Họ yêu nhau nhưng mà chẳng tin nhau nữa! Cái ổ khoá cứ hiện hữu như một cán cân cho lòng chung thủy, loài người thường huyền hoặc!

Họ làm đẹp cho mình bằng vòng vàng xuyên ngọc, dây thừng dây chấu, xiềng xích, khoá ổ, chùng như thiếu nó chúng ta không chịu nổi, nó trở thành một công thức cho cõi đời! Như ta đeo lên cổ một sợi dây vàng thì lòng ta mãi nguyện, họ quàng lên cổ ta cái ách thì bỗng thấy khổ đau! Ta chấp nhận bao thứ vô tri là khuôn vàng thước ngọc cho sự sống hữu hình – Ở đây vợ chồng họ đứng trước cái ổ khoá - Vị quan toà làm chứng cho nghĩa tình chồng vợ. Ngẫm cũng khổ, khi cứ phải sống cạnh cái ổ khoá chẳng biết nói, khỏi phải nhìn nó cứ lặng lẽ mà thít đời họ lại trong chờ đợi và ngờ vực. Chẳng hiểu cha nào nghĩ ra cái loại ổ khoá quái đản đến vậy? Có thể đời hẳn bị vợ ngoại tình nhiều bận nên hẳn đúc kết thành cái ổ khoá ghê gớm đến vậy. Mà hẳn nguy trang cho sự đề tiện quả là đẹp đẽ! Trông cứ sáng ngời như cửa quý. Nào khoá hạnh phúc, nào khoá giữ nhà mới khổ. Mà loài người cũng dễ bị nó lừa, hề trông thấy là mê, là thích, khi ngộ ra thì nó đã cắp đi của họ khối thứ chẳng bõ! Mà ở đây sự ngờ vực thường cảm lặng, nó cứ từ từ mà nghiền nát đi tất cả những gì mà tâm hồn ta có! Thế mới bỏ mẹ! Khi người ta nhận biết ra nó thì lại trở thành chuyện khó nói, chẳng ai dám vứt đi cái niềm tin mà họ làm nên! Chùng như nỗi khổ cứ dài ra lê theo cuộc đời họ. Cái ổ khoá hạnh phúc chặn giữ cửa nhà họ như một thông điệp buồn. Họ yêu nhau nhưng vấp phải nó, cái cửa nợ tê buốt như đồng, cái niềm tin hao huyền tẻ hại và thời gian cứ lạnh giá trôi đi.

Một hôm khi trở về nhà chàng lặng lẽ đứng bên ổ khoá! Tất cả mọi thứ chùng như vẫn thế – Lại là chờ đợi – Cứ đợi đi! Cái ổ khoá như nói với chàng vậy và thời gian bỗng trở thành vô nghĩa cho những kẻ đợi chờ. Nỗi mệt mỏi cứ khơi lên nhấn chìm đi thần xác, chàng ngẩn ngơ nhìn chùm chìa khoá rung rinh trong ổ như nhạo báng, như đùa cợt với chàng! Nó! Nó chính nó cái cửa quý đang đề nặng lên thời gian, nhấn chìm đi cõi sống, dường như nó lấy đi tất cả những gì quý giá mà đời chàng có được. Lặng lẽ quay đi, chàng không còn muốn nhìn thấy nó, nỗi lo âu chờ đợi như hằn lên trên dáng vẻ, những bước chân ngược xuôi đan hoài trên khoảng lan can bé nhỏ, có lẽ chẳng bao giờ chàng phải chờ lâu đến thế! Sẽ lại là lý do gì đây? Chàng dừng chân bên ô cửa sổ, một suy nghĩ lướt qua trong óc, với tay nhặt chiếc que trên nền, chàng thò que qua khe cửa gạt cái chốt và quyết định vào nhà bằng con đường này vậy. Vùng ơi hãy đợi đây – Chàng nói trong nỗi tức bực chẳng cùng. Chàng gọi điện về nhà ngoại cũng chẳng thấy. Chẳng hiểu tan làm vợ mình đi đâu? Kim đồng hồ trên tường đã chỉ nàng về muộn cả mấy giờ, không hiểu có ai phải chờ đợi lâu đến thế này không? Chàng mệt mỏi nhao người xuống đệm và thế là giấc ngủ.

Nàng bàng hoàng đứng trước cửa nhà mình, chùm chìa khoá của chàng lặng tờ trong ổ! Chàng không chờ mình nữa! Nỗi ân hận như chìm trong mắt. Nàng nhìn mọi phía trong chờ đợi, trên phố tấp nập những người, họ đang vội vã trở về nhà sau một ngày làm việc! Mọi người đều giống nhau nhưng sao trong nhà nàng lại buồn đến vậy. Cả dòng người đêm chiều đang trôi về đâu bất tận, họ trở về nhà yên nghỉ. Nàng cố tìm chàng đâu đó trong cả dòng người kia. Trên phố hoàng hôn lịm dần trả lại cho đêm những ngọn đèn đường thức dậy. Có thể chàng bức mình đi đâu đó - Đành phải thế thôi, mọi việc cứ tưởng nhanh lại thành chậm – Chờ đợi là khúc hát lẻ loi cho mọi gia đình, nó cứ từng nấc làm mờ đi mọi thứ, ngoảnh lại cái ổ khoá như một nỗi muộn phiền. Nhìn đồng hồ đã 7 giờ, thời gian cứ trôi hoài như một tì vết. Chiếc ổ khoá như gã cai ngục lạnh lùng đang giam giữ hai trái tim đồng cảm, họ yêu nhau nên sợ mất nhau, tình yêu như lấy đi niềm tin trong họ, sự mù loà đang dắt họ tới đâu trong cõi đời? Mà họ thực sự yêu nhau cơ chứ! Họ cứ phải mò mẫm trong chờ đợi mà tìm nhau như hai kẻ cơ hàn. Đã qua giờ nấu ăn cả tiếng mà chàng vẫn đâu? Nàng lo âu sờ tay lên ổ khoá, trong bóng tối nó còn ánh lên như một niềm tin kì dị, tất cả đã chờ sẵn! Hai chiếc chìa ử rữ bên nhau! Có nên vào nhà lúc này không? Nỗi day dứt là tiếng thờ dài của niềm tin ngay cả khi chính ta hiểu đằng sau bao lời nói bóng bẩy và những cuộc đời hào nhoáng có thể ẩn chứa biết bao điều xảo trá tồi tệ! Con người ta không dám bước qua chính mình – Như bộ quần áo ông Thiện khoác lên hình hài ông Thiện nhưng có thể chứa chất biết bao điều không thiện. Mọi người ao ước mình có một cái ổ khoá dành cho tình yêu hạnh phúc. Chúng ta cần khoá để cất giữ một điều gì đó dù nhỏ nhất dành cho riêng mình. Ổ khoá và cuộc đời đã trở thành niềm tin cõi sống. Loài người tồn tại không thể thiếu được cái ổ khoá nên niềm tin trở thành một nỗi thật buồn. Nàng không dám bước qua cánh cửa kia vì vấp phải nó, cái niềm tin của chung nên chẳng ai dám tự mình bước qua và cuối cùng chỉ còn lại họ, hai kẻ yêu nhau đắm mình trong chờ đợi, chẳng còn niềm tin.

Nàng mở khoá vội vã bước vào nhà mình, bật đèn nhao đến bên điện thoại – Chợt sững lại! Chàng đang nằm kia, nàng băng khuông bước lại bên chàng, giấc ngủ yên lành làm sao...! Chẳng muộn phiền, không

chờ đợi, vạn vật như lắng xuống chìm sâu trong sự bình yên giấc ngủ. Nàng khẽ khàng quay về với việc nội trợ hàng ngày.

Cơm nước đã xong nàng đến bên nhưng không dám mà lay chàng dậy. Giấc ngủ êm đềm hạnh phúc làm sao! Nàng cứ lặng lẽ ngắm chàng trong tĩnh lặng, chỉ còn lại hơi thở đều đều. Nàng nhẹ nhàng nằm sát bên chồng và chìm vào giấc ngủ. Khi họ thức dậy thì đã muộn giờ làm, tiếng chuông báo thức không lay nổi họ, nổi thắm mệt còn phảng phất trong từng dáng vẻ. Lặng lẽ nằm bên nhau, người nọ muốn nhường người kia lời chào trách móc.

- Sao anh chẳng nói gì? Anh vẫn giận em sao!

- Anh thật buồn về cái ổ khoá! Nếu người ta sinh ra nó để bắt nhau chờ đợi thì gia đình chẳng còn gì để nói.

- Anh không muốn chờ em nữa sao? - Nàng nhẹ nhàng hỏi chàng.

- Những lúc ấy anh thấy thời gian là vô vị – Mọi thứ chỉ còn là câu hỏi không bao giờ có đáp số – Em có muốn phải chờ đợi anh không? Nếu cứ kéo dài chuyện này chúng ta sẽ đến đâu? Chàng lạnh lùng quay đi. Trên bàn mâm cơm còn nguyên vẹn, họ đã sống một ngày với bao ẩn tượng buồn, giữa hai vợ chồng là một khoảng cách đến ghê sợ! Họ phải đối diện với những thời khắc buồn thắm vô cùng – Mọi thứ chỉ còn là suy nghĩ mà câu hỏi và câu trả lời chẳng còn là điều thuyết phục, niềm tin như trôi tuột đi đâu.

- Tối qua sao em không ăn cơm?

- Em chờ anh rồi ngủ mất.

- Em thấy không! người ta sinh ra cái ổ khoá để mà chính xác.

- Làm gì có tuyệt đối chính xác anh ạ!

- Nếu nghĩ thế thì mãi mãi chúng ta cứ chờ. – Chàng hậm hực bước xuống khỏi giường.

- Chiều qua em đi khám... Em bảo sao – Chàng quay lại bên vợ.

- Nhà mình có tin vui – Chúng ta sắp có con, chàng buâng khuâng quỳ xuống ôm vợ vào lòng.

- Sao tối qua em không nói với anh ngay?

- Thấy anh ngủ ngon quá nên em không dám...! Chàng ân hận nhìn vợ trìu mến – Phải thế chứ – Em thật là giỏi mà anh thì ngốc nghếch làm sao! Chờ có một tí mà đã nghĩ – Em à, anh có cảm tưởng cái ổ khoá nhà mình đang biến nốt chúng ta thành kẻ gian – Hôm qua về sớm anh mua một cái ổ khoá mới.

- Anh mua rồi sao? - nàng hồ hởi hỏi chồng – Em cũng nghĩ vậy, còn dùng nó thì có ngày vợ chồng mình sẽ mất đi nhiều thứ...

Họ đứng trước căn hộ trong một ngày mới, gia đình họ có tin vui! Chàng nhẹ nhàng gỡ chiếc khoá “của nợ” thả trên thềm, treo vào chốt một ổ khoá mới – Chìa khoá mới của em đây! Chàng gỡ chiếc chìa khoá cũ đưa cho vợ – Em vứt nó vào sọt rác giùm anh. Anh đưa nốt cho em cả cái ổ!

– Nàng hồ hởi ném mạnh 2 cái chìa khoá xuống đường, còn ổ khoá họ vứt vào thùng rác.

- Thế là xong anh nhỉ? – Phải làm thế ngộ nhờ ai nhặt được dùng lại thì khổ thân họ. Hai vợ chồng hôn nhau tạm biệt, một ngày mới thật nhiều niềm vui, thời gian đang dắt họ đi trong bao điều đáng kể.